

Arrest

nr. 95 024 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 3 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 september 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [C. T.-A.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché d.d. 10.09.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : dat betrokkene meerdere duurzame relaties zou hebben opgebouwd met Belgen en dat hij grote inspanningen zou leveren om Nederlands te leren) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij wijst erop dat zij bij haar aanvraag een medisch attest heeft voorgelegd, daterend van 28 mei 2009. De verwerende partij kan zich er niet mee vergenoegen jaren niets te doen om zonder enige vraag tot bijkomende informatie te poneren dat er geen actuele medische attesten voorliggen en bijgevolg er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het land van herkomst. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij niet het minste onderzoek te hebben verricht en geen bijkomende vraag tot informatie te hebben gesteld. In het tweede en derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt dat uit het gebrek aan actuele medische informatie de arts-geneesheer van de verzoekende partij afleidt: *"Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM)."* De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat haar arts geen standpunt heeft ingenomen over de vraag in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland gelet op de psychische problemen. Er is nooit een onderzoek geweest naar de gevolgen van de terugkeer. In het vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij niet te hebben nagegaan of zij in het land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een medisch attest van 28 mei 2009 toevoegde waaruit blijkt dat de arts van de verzoekende partij stelt dat er geen therapie voorhanden is in Tsjetsjenië, zij niet kan reizen naar het land van herkomst, er gezondheidsrisico's bestaan bij terugkeer naar dit land van herkomst, er regelmatige opvolging door een arts noodzakelijk is (te weten nepleroloog, cardioloog, oogarts en huisarts), dat de nabijheid van een ziekenhuis noodzakelijk is, de verwachte duur van de behandeling onbekend is maar de resultaten van de huidige behandeling geen verbetering geven, er een redelijke prognostiek bestaat indien goed behandeld maar de patiënt niet volledig kan genezen.

Voorts blijkt dat de arts van de verwerende partij stelt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.06.2009. Verwijzend naar de medische attesten d.d. 28/05/2009 van dr. A. Kerch, huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan angiopathie van de retina, mitralisinsufficiëntie, chronische pyelonefritis en gastroduodenitis, waarvoor behandeling met Omeprazole (omeprazole = maagzuurremmer), Furosemide (furosemide = diureticum), Medrol (methylprednisolon = glucocorticoid) en Coversyl (perindopril = antihypertensivum). Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 35-jarige man uit Rusland leed aan angiopathie van de retina, mitralisinsufficiëntie, chronische pyelonefritis en gastroduodenitis, waarvoor hij medicamenteus behandeld werd. We merken op dat de laatste medische gegevens dateren van >3 jaar geleden en nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen, waaruit blijkt dat hij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat ik er vanuit ga dat deze aandoeningen ondertussen behandeld en genezen zijn. Dit medisch dossier iaat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.) De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”*

Uit dit advies blijkt dat de arts van de verwerende partij op basis van het herhalen van de ziektes van de verzoekende partij en omdat geen actueel medisch attest wordt voorgelegd, besluit dat de aandoeningen behandeld en genezen zijn. De verwerende partij heeft jaren gewacht met het nemen van de bestreden beslissing en geen enkele vraag tot het geven van bijkomende informatie aan de verzoekende partij gericht. Alhoewel van de verwerende partij niet in elk dossier mag verwacht worden dat, indien zij verschillende jaren wacht met het nemen van een bestreden beslissing, telkens de verzoekende partij contacteert om recente attesten op te vragen blijkt in casu dat er niet voldoende indicaties bestaan waaruit kan afgeleid worden dat door het niet overmaken van een recent medisch attest de verzoekende partij geacht wordt genezen te zijn, gelet op de bewoordingen van het medisch attest van de arts van de verzoekende partij. Minstens blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing en het medisch verslag dat de ziektes van die aard zijn dat zij binnen de termijn die de verwerende partij nodig achtte om de bestreden beslissing te nemen, zouden genezen zijn, te meer de arts van de verwerende partij stelt dat de aandoeningen beschreven in het medisch attest niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigend: er is geen sprake van kritieke gezondheidstoestand of van een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. Enerzijds wordt er uit een gebrek aan actuele medische attesten afgeleid dat de verzoekende partij genezen is maar anderzijds wordt er gesteld dat de aandoeningen niet “levensbedreigend” zijn. De motivering in het medische verslag en de bestreden beslissing die hier op steunt is dubbelzinnig. De bestreden beslissing vermeldt niets aangaande de vraag of de ziekte van de verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De verzoekende partij stelt terecht dat geen onderzoek gebeurde naar de medische zorgverstrekking in het land van herkomst terwijl anderzijds in casu niet uit het gebrek aan een actueel medisch recent getuigschrift, gelet op de bewoordingen van het medisch attest van de verzoekende partij, die niet inhoudelijk worden weerlegd door de motieven van de bestreden beslissing, kan afgeleid worden dat de

verzoekende partij genezen is. In die mate zijn het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN